

Ewald Frank

1. 3. 1987, 15:00, Krefeld, Nemecko

vysielané 8. 12. 2021

Téma: „Božie Slovo je spoľahlivé a pravdivé!“

Chvála a vďaka Pánovi aj za toto popoludnie, ktoré môžeme opäť stráviť v Jeho prítomnosti. Každé prečítané Slovo nám preniká do srdca. Radujeme sa, že mu môžeme veriť a prijať ho. Sme vďační aj za tento víkend, pretože Boh k nám všetkým určite prehovoril skrze Svoje Slovo, ktoré sa nevráti prázdne, ale splní to, na čo ho On poslal [Iz 55:11].

Sme vďační vám všetkým, ktorí ste mohli prísť. Zvlášť sme vďační našim francúzsky hovoriacim bratom a sestrám, že prišli, a sľubujeme im, že čoskoro prideme aj my k nim. Dnes popoludní to bude veľmi krátke. Počuli sme také bohatstvo myšlienok, vzácnych Božích myšlienok. A keby som sa vás dnes spýtal, kto z vás už niekedy čítal toto kázanie s takým nadhľadom, s takým vnútorným úžitkom, ako sme ho teraz spolu čítali včera večer a dnes ráno, tak určite každý z vás povie: „Čítal som ho – ale toľko som z toho nevyčítal“, však? Áno, áno, určite to tak bude. Áno, takže je to v poriadku. My sme tu na tomto mieste úprimní a sme Bohu vďační.

Ale nie je to tak aj so Svätým Písmom? Nečítame z toho starého Slova vždy nové veci? Stále znova. A koľkokrát sme čítali Sväté Písmo?

Raz som bol na ostrove Patmos (niektorí z nás o tom vedia), a už si presne nepamätám, ako často som tam čítal Zjavenie. V každom prípade som sedel v jaskyni, kde bol vtedy Ján a čítal som stále znova a keď som sa dostal na koniec 22. kapitoly, začal som zase od začiatku a čítal som znova. Keď sa dnes obzriem späť, tak vďačne zisťujem, že samotné čítanie na všetko nevystačí. Musí prísť čas a Duch Boží musí veci zjaviť.

Aj to sme zdôraznili – v službe brata Branhamu to tiež šlo od jasnosti k jasnosti a od poznania k poznaniu. Aj za to sme vďační.

Je len jeden, ktorý je dokonalý v poznaní, a to je Boh. Nikdy sa nebude môcť doučiť (učiť niečo nové), pretože On všetko vedel, vie a naveky bude vedieť.

O stretnutiach v Afrike som vám už hovoril. Božie Slovo počulo tri až päť tisíc ľudí. Trochu som sa tam vyčerpал a kázal som príliš mocne. Ale čím väčší je dav, čím väčšie je publikum, tým mocnejšie musí byť kázané. A ak mi už tu steká pot po tvári, čo si myslíte, že sa deje tam? A to si, samozrejme, telesne vyžiada svoje. Ale Boh sa aj o to postaral. Človek sa znovu a znovu Božou milosťou obnovuje, a to aj v pozemskom (telesnom) úseku.

Keď tento biskup povedal: „Nairobi viac od dnešného dňa nebude tým starým Nairobi“, bol som mu vďačný, pretože som vedel, že Boh skutočne vykonal pre mnohých ľudí veľké veci.

Chcel by som veľmi stručne prečítať niekoľko miest Písma, ktoré sa týkajú Božieho Slova. Pre nás sa Božie Slovo stalo nadovšetko vzácnym, zdôrazňovali sme ho, verili sme mu z celého srdca. V Žalme 119, verš 49, sa píše:

„Pamätaj na Slovo, dané Svojmu služobníkovi, na ktoré si mi kázal čakať. To je moja potecha v mojom trápení, že ma oživí Tvoja reč.“ [Ž 119:49-50]

Na ďalšom mieste sa píše:

„Znova a znova poslal Svoje Slovo a uzdravoval ich...“ [Ž 107:20]

Žalm 119, verš 105 hovorí:

„Tvoje Slovo je sviecou mojej nohe a svetlom môjmu chodníku.“ [Ž 119:105]

Toto Slovo nám pripomína, čo napísal Peter. Prečítam to, malo by to byť v 1. Petrovej. 1. Petra, kapitola 1, verš 23:

„... znova splodení súc nie z porušiteľného semena, ale z neporušiteľného živým Slovom Boha a zostávajúcim na veky.“ [1Pt 1:23]

V týchto dňoch sme počuli o Božskom semene, ktoré je vložené do našich srdc, a týmto semenom je Božie Slovo [Lk 8:11]. Bez semena nie je zrodenie. Ak chcete mať úrodu, musíte zasiať. Je to tak všeobecne – rozmnožovanie, všetko prichádza skrze semeno, dokonca aj v duchovnej oblasti. Slovo je semeno. Toto Božské semeno bolo do nás vložené a plodí podľa svojho druhu. V 1. Petrovej, verš 25, stojí:

„Ale Slovo Pánovo zostáva na veky. A to je to Slovo, ktoré sa vám zvestovalo.“ [1Pt 1:25]

Máme dočinenia s Bohom a s Božím Slovom, nádherným evanjeliom Ježiša Krista, nášho Pána, v ktorom je ľudstvu ponúkaná milosť.

Potom tu máme Slovo v 2. liste Petra, 1. kapitole, 19. verš:

„Aj máme pevnejšie slovo prorocké, a dobre robíte, že máte naň obrátený svoj pozor ako na sviecu, svietiacu na šerom mieste, dokiaľ by sa nerozvidnel deň, a nevzišla dennica vo vašich srdciach...“ [2Pt 1:19]

Stále znova tu čítame o Božom Slove a veríme i tomu, čo napísal svojmu spolupracovníkovi Timoteovi Pavol v 2. kapitole, 15. verši:

„Usiluj sa, aby si seba predstavil dokázaného Bohu, robotníka, ktorému sa netreba hanbiť, ktorý krojí Slovo pravdy, ako sa patrí.“ [2Tm 2:15]

Aj to musí byť zabezpečené. Nielen mať Božie Slovo, ale správne ho rozdeľovať, dávať ho na to miesto, kam patrí, dávať ho do správneho kontextu. A tak to mal urobiť Timotej.

Pavol to v 2. liste Timoteovi vo 4. kapitole zdôvodňuje veľmi vážnymi slovami. Myslím, že napomenutie, ktoré tu nachádzame napísané pre náš čas, je veľmi vážne. 2. Timoteovi, kapitola 4, verš 1:

„Tedy ja osvedčujem pred Bohom a pred Pánom Ježišom Kristom, ktorý má súdiť živých i mŕtvych za Svojho príchodu a za Svojho kráľovstva: Káž Slovo, pristupuj v pravý i nepravý čas, karhaj, tresci, napomínaj s celou zhovievavosťou a s učením. Lebo bude čas, keď neznesú zdravého učenia, ale podľa vlastných žiadostí budú si hromadiť učiteľov, lebo ich budú srbieť uši, a odvrátia uši od pravdy a obrátia sa k bájkam. Ale ty buď triezvy vo všetkom trp, čo príjde zlé, konaj dielo evanjelistu, vykonaj svoju službu.“ [2Tm 4:1-5]

Všimli sme si, ako vážne apoštol dbal na to, aby bolo zvestovanie Slova zachované také, ako k nemu prišlo od Boha.

Zrovna včera večer som si to všimol v 1. kapitole listu Galaťanom. Pavol sa o tom zmieňuje a píše tu v 11. verši:

„Ale vám oznamujem, bratia, že evanjelium, ktoré som ja zvestoval, nie je podľa človeka; lebo som ho ani ja neprijal od človeka ani ma nemu nenaučil človek, ale som ho dostal skrze zjavenie Ježiša Krista.“ [Gl 1:11-12]

Všetko sú to pre nás veľmi dôležité miesta Písma, ktoré si máme vziať k srdcu. Najmä vzhľadom na to, že existuje toľko výkladov, a to nielen v nám známych kruhoch, ale vlastne po celom svete, vo všetkých denomináciách. Koľkí už vôbec neveria, že Ježiš Kristus sa narodil z panny, bol splodený z Ducha atď.? [Lk 1:27:35] Základy, na ktorých stálo prvotné kresťanstvo, už dávno nahradila liberálna teológia.

Ale vďaka Bohu, že ešte stále existujú ľudia, ktorí sa tešia z toho, že Božie Slovo zostalo Božím Slovom a že ho môžeme prijímať a veriť mu zo srdca a že Boží Duch v nás vytvoril spojenie s týmto Slovom.

Keď bol Ján vyhnaný na ostrov Patmos, bolo to tiež kvôli Božiemu Slovu. Čítam zo Zjavenia Jána, 1. kapitola, 9. verš:

„Ja Ján, i váš brat i spoluúčastník v súžení i v kráľovstve i v trpezlivosti Ježiša Krista, bol som na ostrove, ktorý sa volá Patmos, pre Slovo Božie a pre svedectvo Ježiša Krista.“ [Zj 1:9]

Išlo jednoducho o to, že Božie Slovo bolo položené na svietnik, že bolo Božie Slovo zachované vo Svojej pravdivosti, že bolo zapísané, aby sme ho mohli mať. U prorokov a apoštolov teda šlo o Božie Slovo.

„Nebo a zem pominú, ale Božie Slovo zostáva naveky.“ [Mt 24:35]

Aj to sa stane. Ak je Božie Slovo ako božské semeno v nás, tak aj my budeme mať účasť na tom, čo Boh vo Svojom Slove zaslúbil, a budeme vidieť Jeho slávu.

Neverím, že by Boh až doteraz nejakého človeka oklamal a až naveky to neučiní. Víťazom prisľúbil slávu. A čo o nich stojí napísané? Čítam to zo Zjavenia:

„A oni zvíťazili nad ním pre krv Baránkovu a pre slovo svojho svedectva.“ [Zj 12:11].

Kto pozná to biblické miesto? Malo by to byť Zjavenie Jána, kapitola 12, verš 11:

„A oni zvíťazili nad ním pre krv Baránkovu a pre slovo svojho svedectva a nemilovali svojej duše až do smrti. Preto sa veselte, nebesia, a ktorí stáňte v nich! Beda tým, ktorí bývajú na zemi a na mori, lebo zostúpil k vám diabol, ktorý má veľký hnev, lebo vie, že má krátky čas.“ [Zj 12:11-12]

To už prechádza do úplne inej oblasti, totiž do fázy, keď si Kristus tých Svojich vezme, a vtedy nastáva boj. To sme všetci porozumeli už dávno. Zjavenie 12 a verš 7 to opisuje ako posledný boj:

„A povstal boj na nebi: Michal a jeho anjeli bojovali proti drakovi; a bojoval i drak a jeho anjeli. Ale nezvládali, ani ich miesto sa viacnej nenašlo na nebi.

A zvrhnutý bol veľký drak, ten starý had, ktorý sa volá diabol a satanáš, ktorý zvodí celý svet; zvrhnutý bol na zem, a jeho anjeli boli zvrhnutí s ním.

A počul som veľký hlas na nebi, ktorý hovoril: Teraz sa stalo spasenie a moc a kráľovstvo spasením, mocou a kráľovstvom nášho Boha a vlada vládou jeho Krista, lebo je zvrhnutý žalobník našich bratov, ktorý žaloval na nich pred naším Bohom dňom i nocou.“ [Zj 12:7-10]

Aj za to sme už dnes vďační. V okamihu, keď Ženích vezme Svoju Nevestu nahor, už viac s mocnosťami nepriateľa bojovať nebude. Svoje víťazstvo dosiahol na Golgote. Druhýkrát sa už s nepriateľom nestretne. Tak ako keď sa stretli Dávid a Goliáš – bola to zmluva medzi obooma stranami – jeden za jedných, druhý za druhých. Dvaja vedú boj za všetkých ostatných. Ktorákoľvek strana podľahne, bude musieť slúžiť tej druhej [1Sam 17:9].

Tak sa Kristus, Dávidov Syn, stretol s nepriateľom, vystúpil za nás všetkých, vybojoval bitku a dal nám víťazstvo. Mocnosti nepriateľa nám musia byť podriadené. Ale všetci vieme, že nepriateľ má ešte stále prístup a mocnosti stále vládnu v kráľovstve. A vo chvíli, keď chce Kristus, Vykupiteľ, vziať vykúpených hore do slávy, chce v tom ten starý nepriateľ ešte brániť; a vtedy zasiahne Michael, knieža anjelov, s celým svojím vojskom a hovorí: „Stačí, teraz dolu!“ Nepriateľ teda zostupuje so všetkými svojimi stúpenkami dolu a Kristus vystupuje so všetkými Svojimi nahor. A potom už viac o všetkých týchto nepriateľských monostiach nepočujeme ani nevidíme vôbec nič. To bude krásna vec. Nepriateľ s tými svojimi pôjde dolu, Kristus pôjde so Svojimi nahor. Tu dole to bude veľmi zlé, tam hore to bude nádherné. Lebo *„čoho oko nevidelo a ucho nepočulo a čo na srdce človeka nevstúpilo, čo všetko Bôh prihotovil tým, ktorí ho milujú.“ [1Kor 2:9]* A my k tomu môžeme z milosti patriť.

Teraz prečítam ďalšie miesto, z poslednej kapitoly Zjavenia – Zjavenie 22. Tu sa píše vo verši 6:

„A riekol mi: Tieto slová sú verné a pravdivé. A Pán Boh svätých (duchov) a prorokov poslal Svojho anjela, aby ukázal Svojim sluhom, čo sa musí stať naskore.“

Slovo je spoľahlivé a pravdivé, Slovo je isté, môžeme sa naň spoľahnúť. Ako sme už neraz zdôraznili, Písmo nemôže byť zrušené [Jn 10:35]. Všetko, čo Boh povedal, je naveky pravda a stane sa to tak, ako to On určil [Ž 119:160; Iz 55:11].

Boh má Svoj časový plán a my robíme dobre, ak sa nebudeme ponáhľať, ale budeme bdiť a modliť sa, aby sme putovali s Pánom a nasledovali to, čo koná. Koľko prorokov a apoštolov už čakalo na dovŕšenie, na ktoré teraz čakáme my?! Uplynuli tisíce rokov a od prvého príchodu Krista opäť uplynulo takmer dvetisíc rokov. A neveriaci môžu povedať: „Áno, či sa všetci títo veriaci, ktorí stále čakajú na to, že Pán príde, nezosmiešnili?“ Vôbec nie. Opak je pravdou. Svojím čakaním dosvedčili, že v nich prebýva živá nádej na účasť na vzkriesení. A keď príde dokonanie, budú všetci zo všetkých časových období vzkriesení. Spoločne sa stretneme s Pánom.

Keby som sa dnes mohol spýtať Petra, Jána, Pavla: „Počuj, brat môj, nebol si sklamaný? Očakával si Pánov návrat ešte za tvojho života. Ján, Peter, Pavol povedzte mi, aké to bolo, keď ste vedeli, že teraz idete domov bez toho, aby ste boli svedkami Pánovho príchodu a premenenia svojich tiel? Písali ste o tom, kázali ste o tom, očakávali ste to. A teraz, v posledný deň, sa ťa pýtam: Čo ste cítili vo svojom srdci v posledný deň na tejto zemi?“

Jeden by povedal: „Bolo mi tak dobre v Pánovi.“ Druhý by povedal: „Bola vo mne nevýslovná a nádherná radosť.“ Potom príde pán Skeptik a pýta sa: „No, povedz, ty si predsa počítal s tým, že sa Pán vráti vo Svojom čase, lebo si písal: „*Všetci nezosneme, ale všetci budeme premenení.*“ Pavol, Pavol! No, no, čo teraz urobíme so slovami, ktoré ste napísali? Veríme, že vás inšpiroval Boží Duch. Nuž, ako je to s tebou? “ Ach, ako mohol z posledných síl povedať: „Spoľahnite sa na to! To, čo som napísal, sa splní v čase, ktorý určil Boh!“

Nikto by ma nemohol presvedčiť, že niektorý z prorokov alebo apoštolov niekedy zaváhal alebo sa strachoval.

Vy viete, jediné miesto, ktorá sa tak vykladá, je predsa skutočnosť, že Ján, keď bol uvrhnutý do väzenia, poslal svojich učeníkov k Ježišovi s otázkou: „Či si ty ten, ktorý má prísť, a či máme čakať iného?“ [Lk 7:19] A je samozrejme dosť ľudí, ktorí si skutočne myslia, že Ján pochyboval. Ja mám úplne iný názor. A Sväté Písmo hovorí, že každý si buď svojím názorom (vecou) istý [Rm 14:5]. A ja som si svojím názorom tiež celkom istý.

Ján bol od narodenia naplnený Svätým Duchom. Ján počul hlas toho, ktorý ho poslal: „Na koho vidíš zostupovať Ducha ako holubicu, ten je to.“ [Jn 1:33] Dostal pokyn. Dostal znamenie a vopred jasne povedal: „Ja vás krstím vodou na pokánie; ale ten ktorý prichádza po mne, (a ktorý bol predo mnou [Jn 1:30]) je mocnejší ako ja, ktorého obuv nosiť nie som hoden – ten vás bude krstiť Svätým Duchom a ohňom...“ [Mt 3:11] A keď v ten deň prišiel Boží Baránok, náš Spasiteľ, Ján s plným presvedčením povedal: „Hľa, Boží Baránok, ktorý sníma hriech sveta.“ [Jn 1:29]

Ak si takto zoradíme všetky svedectvá tohto Božieho muža, jedno za druhým alebo jedno pod druhým, majú veľmi veľkú váhu. Poviem vám, ako to bolo. Mnohí sa priveľmi pripútali k Jánovi a on bol vo väzení a jeho učeníci sa od neho ešte stále neodpútali, aby nasledovali Pána Ježiša, ktorého on predstavil. Niektorí zostali Jánovými učeníkmi, namiesto toho, aby sa stali učeníkmi Ježiša. A preto povedal: „Choďte a spýtajte sa ho, či je to on.“ [Lk 7:19] Inými slovami: „Ak sa vám zdá ťažké uveriť všetkému, čo som povedal, choďte a spýtajte sa ho sami.“ A tak to aj bolo, a dostali krásnu odpoveď:

„Idte a zvestujte Jánovi, čo ste videli a počuli, že slepí zase vidia, chromí chodia, malomocní sa čistia, hluchí čujú, mŕtvi vstávajú z mŕtvych, chudobným sa zvestuje evanjelium...“ [Lk 7:22]

Ján im potom určite mohol ukázať z proroka Izaiáša 35:

„Vtedy sa otvoria oči slepých, a otvoria sa aj uši hluchých. Vtedy poskočí kulhavý ako jeleň, a jazyk nemého bude radostne prespevovať, lebo sa vyprýšia vody na púšti a potoky na pustine.“

Tak hovorí Izaiáš 35 [v. 4-6]. Pán teda dal biblickú odpoveď a ľudia, ktorí sa pýtali, dostali svoju odpoveď.

Keď čítate Božie Slovo, musíte pozorne prečítať všetky miesta, ktoré sa danej témy týkajú, aby ste dostali správnu odpoveď.

Nie, proroci a apoštoli nepochybovali. Naopak, vydávali svedectvo o pravde, pretože k nim prišlo Slovo, stali sa súčasťou Slova. Preto sa v Žalme 82 píše, že im zaznelo Slovo a boli nazvaní bohmi [Ž 82:6]. A takíto ľudia vydávali svedectvo, ale svet ich nebol hoden [Žd 11:38].

My, ktorí žijeme dnes, sme vďační Pánovi, že máme Starý a Nový zákon a že nám Boh daroval svetlo a jasnosť, prehľad a uviedol nás do celého Svojho plánu spásy.

Aj to sme už povedali. Boh všetky tieto veci zjavil práve preto, že nastal čas. Boli ľudia, ktorí vedeli viac ako my. Ale pretože teraz nastal čas, Pánovi sa zaľúbilo, urobiť Jeho Slovo veľkým a nádherným, a odhaliť skryté tajomstvá.

A vďaka Pánu za to, že existujú ľudia, ktorí dokážu zo srdca veriť tomu, čo Duch hovorí zborom.

Ježiš povedal: „*Kto má uši, aby počul, nech počuje!*“ [Mt 11:15; 13:9:43] a potom aj v Zjavení 2 a 3 stojí stále znovu napomenutie: „*Kto má uši, nech počuje, čo Duch hovorí zborom!*“

Zhrňme si to. Tento víkend k nám bol Boh milostivý, prehovoril k nám prostredníctvom Svojho Slova a nanovo nám predložil to, na čom záleží. A myslím, že odtiaľto odídeme bohato požehnaní, a spolu s nami aj všetci tí, ktorí budú počuť, čo tu bolo čítané, povedané a predkladané, budú tiež z celého srdca ďakovať Bohu.

K tomu, čo sme čítali včera večer a dnes ráno, už jednoducho nebolo čo dodať. Bola to samo v sebe ukončené, bolo to uzavreté. Dôležité je len, aby sa teraz naplnilo aj to, čo napísal prorok Izaiáš:

„*Zaviaž svedectvo, zapečat zákon medzi mojimi učeníkmi!*“ [Iz 8:16]

Žeby všetky pokyny, všetky učenia, žeby všetko, čo nám Boh zo Slova dal, bolo v našom srdci zapečatené, žeby sme to nosili, žeby sme nad tým uvažovali a uchovávali to a žeby nepriateľ pri nás nemal žiadnu účasť, žiadne právo. Naopak, žeby sme raz z celého srdca chválili meno Pána, nášho Boha.

Ach, myslím teraz na to, čo napísala jedna veľmi drahá sestra, ktorá je dnes popoludní medzi nami. Dovoľte mi to prečítať, bude pre nás všetkých požehnaním. Prečítam len druhú stranu lístka:

„Máš mnoho ľudí, ktorí za tebou stoja v modlitbe. Moje srdce je plné vďačnosti za to, čo Pán teraz koná. Keď zaznieva Jeho Slovo, srdce mi horí, že to niekedy sotva vydržím. A prajem si, žeby do našich radov prišlo viac života.“

To je predsa želanie nás všetkých! A čo na to môžeme povedať my? „*V ňom bol život, a ten život bol svetlom ľudí...*“ [Jn 1:4] Ak sme prijali Jeho, prijali sme život. Aby sa mohol zjaviť, musí nám však byť darovaný. Na víkend hľadím s veľkým očakávaním. Nech sa Pán v našom strede cíti dobre a príde ku Svojmu právu. Či to nie je volanie a túžba našich srdiec? Nemohli by sme snáď všetci napísať rovnaký text? Nech sa Pán v našom strede, v našom srdci cíti dobre. Odteraz chceme jednoducho veriť.

Brat Schmidt čítal Slovo o bázni pred Pánom, ktorá je počiatkom múdrosti [Ž 111:10], a tiež hneď pozdvihol rozdiel medzi bážňou a strachom. To je veľký rozdiel. Nie sme tu zo strachu pred trestom – sme tu v ctibázni pre živým Bohom, ktorý na seba vzal náš trest v Ježišovi Kristovi, našom Pánovi. Lebo „*Bázne (strach) nieto v láske...*“ [1J 4:18] Ale bázeň pred všemohúcim Bohom bude v srdciach všetkých bohabojných. A bázeň pred Bohom, bázeň pred Bohom, nie bázeň pred človekom, ale bázeň pred Bohom je začiatkom múdrosti. Bojme sa Boha, milujme ho a dôverujme mu. Nie aby sme sa ho báli, ale aby sme ho ctili, milovali a dôverovali mu. On to dobre učiní. Nech je chválené a požehnané Jeho slávne meno. Amen.

Príďte dopredu a spoločne s otvoreným srdcom, s otvorenými ústami ďakujeme Pánovi za to, čo vykonal.